

GLOBAL

FN-forbundets medlemsblad
NR. 2 MARTS 2011

WHITE PERSONS ONLY

THIS BEACH & THE AMENITIES THEREOF
HAVE BEEN RESERVED FOR WHITE PERSONS
ONLY.

By Order
PROVINCIAL SECRETARY

NET BLANKES

HIERDIE STRAND EN DIE GERIEWE
DAARVAN IS NET VIR BLANKES
AANGEWYS

Op Las
PROVINSIALE SEKRETARIS

STORTBANDENS
TOILETT
ONDER

FOKUS PÅ

RACEDISKRIMINATION
OG
DEN DANSKE
UDLÆNDINGEDEBAT

REDAKTION:

Henrik Døcker, Torleif Jonasson, Anne Marie Wium-Andersen og Jørgen Estrup (ansvarshavende)

FORSIDE:

UN Photo/A Tannenbaum

ISSN:

1903-8623

GLOBAL udkommer næste gang:

14. april 2011

Artikler, der er underskrevet med navn, er ikke nødvendigvis udtryk for FN-forbundets holdning.

FN-forbundet blev dannet i 1970, da Den Danske FN-forening blev sammensluttet med Dansk Samråd for de Forenede Nationer og Een Verden.

Forbundets rødder går dog helt tilbage til Foreningen til Danmarks Neutralisering, der blev stiftet af den danske modtager af Nobels Fredspris, Frederik Bajer, i 1882.

FN-forbundet er en medlemsorganisation, uafhængig af FN, der har til formål at styrke interessen for FN og forståelsen for nationernes gensidige afhængighed og fælles ansvar.

Du kan vise din støtte til vores arbejde ved at blive medlem af FN-forbundet. Se mere på vores hjemmeside www.una.dk

FN-forbundet
Store Kongensgade 36, 4.th
1264 København K.
Tlf.: 3346 4690
fnforbundet@una.dk

LEDER:

Udlændingede-batten er kørt af sporet

Den 21. marts er FN's internationale dag mod racisme. Det giver anledning til, at vi gør status for, hvordan det står til med respekten og tolerancen på tværs af kulturer og etnisk baggrund i Danmark.

Efter en længere periode med brud på en FN-konvention om statsløses rettigheder og dansk lovgivning fik vi endelig en ny integrationsminister. Mange troede nok, at det næppe kunne blive værre. Men før Søren Pind nåede at sætte sig til rette i ministerstolen fik han cementeret, at han er modstander af det multikulturelle samfund og simpelthen ønsker, at udlændinge skal assimileres. Dansk udlændingede-bat nåede et nyt lavpunkt. Ja, den er simpelthen kørt af sporet.

Der er ingen tvivl om, at der er problemer med integrationen i Danmark. Jeg har selv hørt om indvandrerbørn, der kalder kvinder, som de ikke kender, for ludere. Der er dem, der kaster sten efter brandmænd, og der er indvandrerdrengene, der sælger narko og laver bandekriminalitet. Dette må stoppes. Men det er også vigtigt, at vi erkender, at det ikke er nok med at straffe og symptombehandling. De udfordringer, som vi har med integrationen, er i høj grad sociale. Og det er de færreste med anden etnisk baggrund end dansk, som skaber problemer.

Det store flertal af mennesker med anden etnisk baggrund end dansk er en ressource i og for Danmark. Det er godt, at folk er tosprogede. Det er godt, at vi får impulser udefra. Det beriger alt fra vores madvaner og musik, til vores forskning og vort erhvervsliv. Multikultur har haft stor betydning for kunstnere, for dem der laver din pizza, kører din bus eller gør rent på landets kontorer. For ingeniører, læger og andre højtuddannede. Folk der bidrager til, at Danmark kan fungere. Multikultur er godt. Men selvfølgelig er der nogle værdier, vi skal forsvare i mødet med omverdenen f.eks. om demokrati og menneskerettigheder – ikke mindst kvinders rettigheder.

Flere af disse værdier deles af mange mennesker fra andre dele af verden. De folkelige oprør i Nordafrika har i hvert fald synliggjort, at der er mange arabere, som ønsker demokrati, og at vi i Europa faktisk har stået i vejen for denne udvikling.

Et tolerant Danmark kommer kun hvis vi undgår diskrimination og får folk til at føle sig velkomne. Lad os håbe at udlændingede-batten snarest kan komme tilbage på et konstruktivt spor. Alt andet vil være en katastrofe for Danmark.

Lave Broch,
medlem af FN-forbundets forretningsudvalg

Indhold

Nyt fra FN-forbundet	SIDE 4
Konventioner og kunstgreb	SIDE 6
Diskrimination i vore tanker?	SIDE 8
Ytringsfriheden har sine grænser	SIDE 10
Internationalt overblik	SIDE 12
Bøger	SIDE 14

Nyt fra FN-forbundet

Generalforsamling i Københavnskredsen

FN-forbundets Københavnskreds holder generalforsamling tirsdag den 29. marts 2011 kl. 19.00 på Sekretariatet i Store Kongensgade 36, 4. sal, 1264 København K.

Her vil blandt andet være oplæg om kommende aktiviteter i Københavnskredsen, og du kan også få indflydelse på aktiviteterne i København ved at møde op til generalforsamlingen. Tilmelding er ikke nødvendig.

Din mening tæller!

Som forbund er vi ikke meget værd uden vores medlemmer. Derfor er vi meget interesserede i at høre jeres mening. Som del af en netop søsat medlemsundersøgelse, vil alle medlemmer snart modtage en mail med et link til et spørgeskema, som vi håber i vil udfylde. Besvarelsen vil vare ca. 10 minutter og er en god mulighed for at være med til at præge Forbundets fremtid. Vi håber på jeres hjælp!

FN's informationscenter i Bruxelles har i samarbejde med kampagnen "Unite to end Violence against Women" givet startskuddet for en reklamekonkurrence for Europas borgere.

Konkurrencen er åben for alle – studerende, fagfolk eller hvem, der er interesseret i at være med til at sætte et stop for vold mod kvinder.

Opgaven er at lave en reklame med budskabet "NEJ til Vold Mod Kvinder". Vinderen vil blive publiceret i aviser og blive vist over hele verden. Førstepremien er 5000€

Konkurrencen blev lanceret den 8. marts, og den slutter den 31. maj 2011 ved midnat.

Læs mere om, hvordan du kan deltage i konkurrencen på: www.create4theun.eu

"FN-forbundet opfordrer alle, borgere, foreninger, regeringer og det internationale samfund, til at sætte kampen mod diskrimination og undertrykkelse af kvinder meget højt på dagsordenen."

- Udtalelse fra FN-forbundet i anledningen af kvindedagen den 8. marts.

Find hele udtalelsen på vores hjemmeside:

<http://www.una.dk/hvad-mener-vi/udtalelser-og-pressemeddelelser>

Dialogen med G4S fortsætter

Efter vores medlemsmøde i januar om G4S' engagement på den besatte Vestbredden. Både G4S og det uafhængige researchcenter, DanWatch var repræsenterede, og den livlige debat mandede ud i 6 punkter til konkrete tiltag for G4S.

G4S har nu lovet, at deres modervirksomhed tilslutter sig Global Compact, og at de vil trække sig fra aktiviteter i forbindelse med fængsler og muren på Vestbredden. Dog har de endnu ikke givet nogle løfter i forhold til deres involvering med supermarkeder og banker på Vestbredden. Alligevel må det siges at være et positivt resultat af dialogen mellem G4S og FN-forbundet – og vi håber selvfølgelig, at denne udvikling fortsætter.

Der er stadig planer om et opfølgende møde for Forbundets medlemmer. Mere information herom vil følge, når den tid kommer.

Formand for FN-forbundets Fred & Konfliktløsningsudvalg, Lave K. Broch, byder velkommen

FN-forbundet satte Vestsahara på dagsordenen

Det er ikke ofte, at man kan læse om Vestsahara-konflikten i danske medier. Alligevel var der fyldt godt op med deltagere, da FN-forbundet tirsdag den 22. februar afholdt debatmøde under overskriften, "Hvordan skabes der fred i Vestsahara?"

Generalmajor Kurt Mosgaard, tidligere chef for FN's mission i Vestsahara (MINURSO), gav sammen med Mohamed Beissat fra Vestsaharas selvstændighedsbevægelse, POLISARIO, et indblik i konflikten. På trods af en invitation til at deltage i debatmødet, var Marokkos ambassade desværre ikke repræsenteret. Til gengæld var mange marokkanske deltagere mødt op, og de bidrog til at gøre debatten livlig.

Lave K. Broch, formand for FN-forbundets Fred & Konfliktløsningsudvalg, afrundede mødet og slog fast, at

"FN-forbundet sætter fokus på denne konflikt, fordi vi kan gøre en forskel. Vi skal ikke kun følge med i hvad medierne interesserer sig for, men vi bør også se på hvad vi kan gøre for at skabe fred i en konflikt som denne, hvor der er våbenhvile og en FN-mission. Et af målene må være at udvide FN-missionens mandat, så FN kan monitorere menneskerettighedsforholdene i Vestsahara og flygtningelejrene."

Tak for det flotte fremmøde, og den gode og livlige debat!

Konventioner og kunstgreb

Statsløse bør have positiv særbehandling, hvis retsstatsbegrebet overhovedet skal have indhold

Af Henrik Døcker

Da FN blev oprettet i 1945, indvarsledes nye tider. Mere *internationalisme* og mere *idealisme*, end hvad det fallerede Folkeforbund havde kunnet præstere. Vel, det er alment kendt, at stater ikke rigtig har idealer som enkeltpersoner, de har ikke følelser, men i virkeligheden kun *interesser*. Med Jean-Jacques Rousseaus *samfundskontrakt* fra 1762 i baghovedet erindrer man sig dog det stærke bånd mellem stat og befolkning, hvortil i en nyere tid kan føjes individets stigende betydning for såvel national som international politik.

Vi tager yderligere et spring tilbage i tiden for lige at have hele grundlaget med. Tilbage i romerretten knæssattes grundlæggende, at *aftaler skal holdes - med forbehold for tingenes beståen*. Det er så blevet én af hovedhjørnestenene i folkeretten, næsten en fanfare: *Pacta sunt servanda - clausula rebus sic stantibus*. Den aktuelle debat om Danmarks brud på FN-konventionen om de statsløse bringer alt dette i erindring. Lige som ægtefolk kan blive skilt, kan internationale aftaler i almindelighed opsiges, men både den nationale og internationale ret bygger på en forventning om efterlevelse og nødvendigheden af *meget tungtvejende grunde*, hvis en sådan indgået forpligtelse skal opsiges.

Så tidligt som i juni 1961 skrev overtegnede såmænd en artikel i *GLOBAL's* forgængerblad *Fred ved ret* (organ for FN-forbundets forgænger: Den danske FN-forening) med titlen: "De uden fædreland." Dengang havde vi blot en konvention om statsløses *status*. Men allerede da var mange personer med idealismen i behold, og med de mange statsløse i 2. Verdenskrigs kølvand i erindring, optaget af at forbedre (læs: eliminere) de statsløses ubærlige tilstand. Samme år kom så lidt senere konventionen om *begrænsning af statsløshed* – dog først ratificeret af Danmark i 1977.

Læren fra mellemkrigsårene, ikke mindst nazismens ondskab og bekæmpelse af jøderne (der under flugt i vidt omfang blev statsløse allerede før krigen), grænseflytningers konsekvenser for titusinder af mennesker og moderne tiders erkendelse af, at mange indfødte folks fravær af statsborgerskab – tjener alt dette ikke til forståelse af statsløshedsproblemet?

Hvad det betyder at være statsløs

Måske forstår en borger anno 2011, det være sig et folketingsmedlem, en (juridisk funderet) embedsmand eller blot en almindelig samfundsinteresseret borger slet ikke, hvad det indebærer at være statsløs? Professor Isi Foighel (1927-2007), folkeretseksperter og i en periode dommer i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, prøvede det selv, eftersom han var ud af en tysk-dansk-jødisk familie, født i Tyskland, men som barn "indvandret" til Danmark. Det særlige "man" var, pligten til at møde op hos Fremmedpolitiet (som det hed tidligere) blev med

tiden en gene og kunne kun afhjælpes ved at få dansk indfødsret.

Uden nu her at gå i enkeltheder om alt det, en statsløs ikke kan og ikke må, så kan man sammenfatte det i: Nægtelsen af *retten til at have rettigheder*. En statsløs kan ikke frit rejse ud af opholdslandet, kan ikke stemme osv., osv. En statsløs er sjældent selv skyld i statsløsheden, og i det aktuelle tilfælde, som i sin kerne vedrører ca. 35 børn af statsløse palæstinensere, er der tale om ofre for, hvad der med et mildt udtryk kan kaldes, *bureaukratisk slendrian*.

"Hvis man som politiker har den holdning at *alt er til forhandling*, og gerne fra hustagene skriger: "Rend mig i konventionerne", har man meldt sig som en fjende af såvel det nationale, som det internationale retssamfund."

Lige som det for offentlige myndigheder og magtaktører er vanskeligt at holde den lovgivende, udøvende og dømmende magt ude fra hinanden, således er det for visse politikere også vanskeligt, eller måske ligefrem lidet ønskeligt at holde det juridiske fri af det politiske. Hvis man som politiker har den holdning at *alt er til forhandling*, og gerne fra hustagene skriger: "Rend mig i konventionerne", har man meldt sig som en fjende af såvel det nationale, som det internationale retssamfund.

Uitilladelig politisering

Tamilsagen, der endte med en rigsretssag og dom over politikeren – og juristen - Erik Ninn-Hansen illustrerede denne uitilladelige politisering; sagen om de statsløse unge, der vedrører deres åbenbare retskrav på statsborgerskab, er udtryk for nogenlunde det samme. Den fører i dette tilfælde til en kommissionsundersøgelse mod politikeren – og juristen – Birthe Rønn Hornbech.

Noget af årsagen til miseren synes at ligge i, at de hyppige ændringer i den danske udlændingelovgivning i de seneste to omgange har undladt udtrykkeligt at nævne de statsløses særrettigheder. Juristen Eva Ersbøll har gentagne gange gjort opmærksom herpå, over for Integrationsministeriet og senest også for offentligheden. Man kan på nuværende tidspunkt kun gisne om årsagerne til, at Rønn Hornbech lod sine embedsmænd fortsætte en ulovlig praksis (nemlig ved at nægte de statsløse unge et statsborgerskab) og var halvandet år om at orientere Folketinget herom – efter at hun selv blev klar over fejlen.

At dansk indfødsret 'meddeles' (dvs. gives) de pågældende enkeltpersoner ved en lov, som hvert år opregner modtagere af denne ret, er særpræget. Men det fremgår af grundloven. Det betyder så, at Integrationsministeriet fungerer som et sekretariat for udvalget. Hvilket igen forhindrer, at Ombudsmanden kan gribe direkte ind her – han har nemlig ikke beføjelse til at gå i rette med Folketingets handlinger, endsige

lovgivning. Og det uanet, at hans formelle titel er *Folketingets Ombudsmand*.

Det forstemmende i den offentlige debat om dette emne er, at forbavsende mange danskere ikke bekymrer sig en døjt om de statsløse. De blæser liv i et udsigtsløst scenarie: At Danmark burde opsige konventionen til reduktion af statsløshed. "Den er forældet", "vi har nok udlændinge" osv., osv., lyder det fra nær og fjern. Den specifikke solidaritet med statsløse bekender ikke mange sig åbenlyst til.

Menneskerettighedserklæringen af 1948 taler godt nok om en ret til statsborgerskab, men denne er dog ikke

optaget i senere tilkomne menneskerettighedskonventioner. Sagen er, at de enkelte stater har forskellige lovgivninger. Statsløse kan intetsteds *kræve* statsborgerskab.

Da det nu i det væsentligste drejer sig om *statsløse palæstinensere*, kan man spørge, hvorfor de ikke er blevet statsborgere i de arabiske lande, der mere eller mindre omringer Palæstina: Libanon, Syrien og Egypten (Gaza), og hvor de har levet som flygtninge i årtier. Det skyldes de pågældende stater ønske om at opretholde presset på Israel, for at give disse flygtninge (og nu deres efterkommere) en chance for en tilbagevenden til Israel eller en egen stat.

Fra udstillingen i New York, Know your United Nations, 1947, der senere rejste rundt i medlemslandene, hvor den skulle kaste lys over, hvad den nye organisation var for en størrelse.

UN Photo/KB

SE OGSÅ:

Rapport fra Danmarks FN-glemmebog – noget om statsløse

Udtalelse fra FN-forbundet

”Det er FN’s opgave at virke for, at internationale problemer løses internationalt, f.eks. gennem bindende aftaler om hvordan medborgere i denne verden behandles. Og det er medlemsstaternes opgave at gøre, hvad de har forpligtet sig til – Danmark ikke undtaget.”

Internationalt retssamfund eller kaos

Udtalelse fra FN-forbundet vedr. den stigende tendens indenfor regeringen og dens støttepartier til at lufte deres tanker om et opgør med internationale aftaler

”Ja, der er mange FN-konventioner, men de er nødvendige og netop skrevet for at forhindre en global junglelov, hvor det kun er den stærkes arbitrære ret, der gælder.”

HUSK, at du altid kan finde vores udtalelser på: <http://www.una.dk/hvad-mener-vi>

FN's internationale dag mod racisme

Den 21. marts 1960 åbnede politiet ild mod en fredelig demonstration i Sharpeville, Sydafrika, imod apartheidstyret. 69 mennesker blev dræbt. Siden 1966 er dagen blevet markeret i FN. Apartheidstyret er i dag opløst, og der er blevet opbygget en ramme indenfor international lov, hvormed racisme bekæmpes.

Racisme kan tage mange former; fra at nægte borgere adgang til basale rettigheder til at opildne til had, der – som det desværre stadig ses – kan føre til mord – og i værste tilfælde folkemord.

I 2001 afholdtes Verdenskonferencen mod racisme i Durban, der gav afkast i det hidtid mest omfattende

program for bekæmpelse af racisme og intolerance.

Verdenskonferencen blev fulgt op igen i 2009 med en voldsom og til tider polemisk opmærksomhed fra de danske medier; en opmærksomhed *“båret af dansk islamforskrækkelse uden interesse for racismens aktuelle problemer – og primært med rødder i regeringens eget bagland,”* som FN-forbundets landsformand, Jørgen Estrup konstaterede på FN-forbundets landsmøde 2010.

[Find sluddokumentet fra Durban II her](#)

Danmark gjorde sig dog godt ved konferencen, der under den tidligere udenrigsminister, Per Stig Møller, engagerede sig aktivt i at skabe en koalition af lande, der ville sikre, at kampen mod racisme blev videreført og udbygget. Durban II blev en succes, og over 182 lande tilsluttede sig resultatet.

Alligevel er der grund til eftertanke, når der i Danmark er et ministerium, der nægter en gruppe i befolkningen deres – i øvrigt konventionsbeskyttede – rettigheder til statsborgerskab; når dominerende politikere i det danske folketing fremsætter racistiske udtalelser om etniske minoriteter i Danmark, eller når en nyudpeget minister erklærer 'assimilation' frem for 'integration'.

Diskrimination i vore tanker?

Af Ole Olsen,
formand for FN-forbundets menneskeretsudvalg

”Alle mennesker er født frie og lige i værdighed og rettigheder”. Sådan indledes Verdenserklæringen om Menneskerettigheder, vedtaget i FN i 1948. Det er en grundsætning i både FN's arbejde i almindelighed og i menneskeretsarbejdet i særdeleshed.

Holdningen i indledningen er omsat til mere praktisk form i en række fælles mål i FN og i andre mellemfolkelige sammenhænge.

Mere juridiske udgaver af indledningen til Menneskeretserklæringen er en række konventioner om menneskerettigheder. Det gælder også konventionen om statsløse fra 1961 – en konvention, som de fleste i Danmark de seneste uger næppe har kunnet undgå at høre om (se også Henrik Døckers artikel i dette nummer: *Konventioner og kunstgreb*).

VIGTIGE DOKUMENTER:

[Verdenserklæringen om menneskerettighederne](#)

[Den internationale konvention vedr. eliminering af alle former for racisme \(1965\)](#)

[Konvention om statsløse personers retsstilling \(1954\)](#)

[Konvention om begrænsning af statsløshed \(1961\)](#)

FN-forbundet indleverede sammen med 9 andre ngo'er en fællesrapport vedr. menneskerettighedssituationen i Danmark. Rapporten indeholder i 35 punkter kritik af dansk praksis og lovgivning på menneskerettighedsområdet med tilhørende anbefalinger, herunder også i forhold til racediskrimination. [Læs rapporten her.](#)

Ord skaber virkelighed

Det er nærliggende at tænke sig, at de særlige rettigheder for unge statsløse blev et offer for den meget ændrede debat om rettigheder i Danmark og den – delvist deraf – meget ændrede politiske tilgang til udlændingepolitikken.

For en del år siden handlede debatten om borgernes rettigheder, og målsætningen var klart at arbejde for mere lige ret for borgerne, uanset baggrund. Rettighedsbegrebet blev ganske bredt og kom også til at omhandle sociale og økonomiske rettigheder – og i en udviklingspolitisk sammenhæng: Retten til udvikling. Borgenes lige rettigheder, lokalt og globalt, var et omdrejningspunkt.

Langsomt skiftede debatten fokus, sådan at rettigheder ikke længere var et udgangspunkt, men snarere noget man skulle gøre sig fortjent til – så en rettighed blev en slags bonus efter længere tids opsparing. Boligkrav, alderskrav, forsørgerkrav, vandelskrav, beskæftigelseskrav og – ja, fortsæt selv de nye ord indenfor den nu gældende udlændingepolitik.

Verdenserklæringens indledning om ”lighed i værdighed og rettigheder” er efterhånden meget svær at genkende i den danske debat. Der er retorisk og politisk blevet sat mange skel mellem de, som har en dansk baggrund og de, som ikke har.

Det er lige før, man forstår det som, at embedsmænd og politikere ikke kunne tro, at det kunne være sandt – og stå i en konvention, som Danmark har tilsluttet sig – at visse borgere uden et vanskeligt forhindringsløb kunne have ret til et statsborgerskab. Det var muligvis glemt, at man uden statsborgerskab er ret skidt stillet – at det er som at mangle en billet til verden. En sådan kan man vel dårligt byde borgere at undvære?

Tør jeg håbe, at sagen om de unge statsløse, der blev svigtet af myndighederne, bliver en øjenåbner, sådan at der bliver en erkendelse af, at et ”point-samfund” kan rumme kimen til diskrimination, og ulige rettigheder kan blive set som noget naturligt – både i borgernes forståelse og i den konkrete virkelighed?

Er de andre gode som os?

Den 21. marts markerer FN kampen mod racisme og dermed sammenhængende: diskrimination. Tilgiv mig ovenstående sløjfe til den danske virkelighed, som ikke er det groveste eksempel i verden, men alligevel. Når ”ikke-danske” i en allerede ugunstig situation skal gøre sig store anstrengelser for at opnå normale rettigheder, så kan det godt ligne diskrimination – i modstrid med de målsætninger og forpligtelser, der udspringer af kampen mod racisme.

Den nye integrationsministers første meldinger må også vække bekymringer i en anti-racistisk sammenhæng. Jeg er opmærksom på, at ord kan overfortolkes, men at kræve, at indvandrere skal blive danske indeni, er altså næsten lige så utopisk som at kræve, at sorte skal blive hvide udenpå.

”Lighed i værdighed” forpligter ikke til at mene, at alle typer adfærd er lige gode, men det forpligter til ikke på forhånd at afvise det ”fremmede” som mindre godt. Og hvad der er ”normaldanskerens” normer i dag, kan være meget anderledes om 10 år. Ingen, heller ikke ministre, har monopol på at uddele karakterer i god adfærd.

Grænser for rummelighed

Regeringer skal ikke bestemme deres borgeres adfærd i de mindste detaljer – og det lykkedes ikke i længden for hverken Mao eller STASI. På den anden side kan det være myndigheders pligt at gribe ind overfor borgere, som vil påtvinge andre borgere, herunder egne familiemedlemmer, hvordan de skal leve.

Jeg husker fra min skoletid, at jeg fandt det ret urimeligt, at medlemmer af Jehovas Vidner forbød deres børn – mine skolekammerater – at deltage i børnefødselsdage. En normal social aktivitet, der var godt for sammenholdet. Hvorfor noget sådant kan være ”ureligøst”, forstod jeg ikke, og jeg forstår det fortsat ikke.

I et sådant spørgsmål vil jeg dog nok acceptere forældres bestemmelsesret, mens jeg ikke ville acceptere forældres ret til at nægte deres barn blodtransfusion – et andet religiøst forbud for Jehovas vidner.

Tilsvarende må vores myndigheder sætte foden ned, hvis forældre fx kræver deres døtre eller sønner omskåret, eller hvis voksne mennesker – kvinder eller mænd – trues til bestemte handlinger eller til undladelse af handlinger.

Det kan ikke være racisme eller relateret diskrimination, at myndigheder siger nej til borgeres forsøg på at forhindre andres frie valg. Vi er alle forpligtet af FN’s menneskeretserklæring: ”Alle mennesker er født frie og lige i værdighed og rettigheder”.

SE OGSÅ:

Integration er ikke assimilering

Udtalelse fra FN-forbundet

”Man forsvarer ikke danske værdier ved at starte et nyt korstog. Frisind er en dansk kerneværdi i Grundtvigs fædreland.

Jeg håber derfor, at Søren Pind som ny integrationsminister fremover vil tænke sig godt og grundigt om og prøve at forstå, hvad hans udmeldinger betyder for integrationen. Vi skal ikke have et assimileringministerium.”

Ytringsfriheden har sine grænser

Refleksioner efter at Danmark har tabt to sager i kontrolkomiteer under FN

Af Niels-Erik Hansen,
Dokumentations- og Rådgivnings Centret imod racisme.

For første gang nogensinde har Danmark i 2010 tabt individuelle klagesager i såvel FN's Menneskerettighedskomité, som FN's Torturkomité og Racediskriminationskomitéen. Danmarks beslutning om at nægte en dreng familiesammenføring med hans far var i strid med konventionen om borgerlige og politiske rettigheder. Beslutningen om at udvise en iraner, der havde været tortureret i hjemlandet, var i strid med FN's Torturkonvention. Endvidere var det overtrædelser af racediskriminationskonventionen, da først Pia Kjærsgaard og siden Søren Espersen gik fri for retsforfølgelse, efter at de havde fremsat udokumenterede beskyldninger mod somaliere i Danmark og samtidig sammenlignede somaliere med hhv. pædofile og voldtægtsforbrydere.

Den 21. marts er det FN's racismedag. På baggrund af ovenstående afgørelse mod Danmark synes det i høj grad på sin plads at markere denne dag, herunder at forsøge at præcisere rammerne for ytringsfriheden og dens grænser. Hvornår er vi i vores gode ret til at forsvare ytringsfriheden med vore udtalelser, og hvornår er det en forhånelse af folk med en anden baggrund og nationalitet?

Sammen med en række fagforeninger fejrer Dokumentations- og Rådgivnings Centret om racediskrimination (DRC) FN's racismedag mandag d. 21. marts, hvor der vil være taler af personer fra både ind- og udland. Den 22. marts kl. 13.00 følger vi op med en høring i Folketinget under overskriften: "Skal vi lytte til FN?" Her vil et medlem af FN's racediskriminationskomite, Ion Diaconu, fortælle om arbejdet i FN og om de seneste "Concluding observations", møntet på Danmark. Derefter vil et politikerpanel få lejlighed til at kommentere FN's anbefalinger til Danmark.

Et af kerne spørgsmålene vil sikkert dreje sig om den såkaldte "hate speech", der herhjemme i høj grad hænger sammen med straffelovens § 266 b, som oftest kaldet racismeparagraffen. Der har således siden Muhammed-krisen været en voldsom diskussion om forholdet mellem retten til ytringsfrihed og retten til ikke at blive udsat for racediskriminerende udtalelser.

Udgangspunktet er naturligvis, at ytringsfriheden er en altafgørende menneskeret, som har gjort det muligt at ændre samfundsforhold til det bedre, sådan som vi ser det i Mellemøsten netop nu. Da Gud og kongemagten herskede, var opposition til magten en farlig sag. At tale magten imod kunne efter Danske Lov straffes med udskæring af tungen, afhugning af hånd og endelig døden, hvis man ikke havde forstået "budskabet" første

Straffelovens § 266 b, også kaldet racismeparagraffen eller diskriminationsparagraffen, indgår i Straffelovens kapitel 27 om *Freds- og ærekrænkelser*.

§ 266 b. Den, der offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds fremsætter udtalelse eller anden meddelelse, ved hvilken en gruppe af personer trues, forhånes eller nedværdiges på grund af sin race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse, tro eller seksuelle orientering, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år.

Stk. 2. Ved straffens udmåling skal det betragtes som en særligt skærpende omstændighed, at forholdet har karakter af propagandavirksomhed.

gang. Men ikke nok med det, undersåtterne skulle også tilhøre den protestantiske kirke, medmindre kongen havde givet tilladelse til andre trossamfunds udøvelse af deres tro.

Med liberalismens fremkomst blev ytrings- og forsamlingsfrihed samt religionsfrihed derfor centrale menneskerettigheder. Det skulle ikke længere være kriminelt at kritisere magthaverne, uanset om de var religiøse eller verdslige. Censur skulle afskaffes, og samtidig skulle man frit kunne tilslutte sig den politiske eller religiøse overbevisning, man fandt bedst. I forlængelse heraf skulle man kunne slutte sig samme i politiske partier og udbrede sine synspunkter og/eller slutte sig samme med ligesindede i udøvelsen af sin tro og frit udbrede dens lære.

Den danske grundlov er et godt billede på denne udvikling, men den er på ingen måde en specifik dansk "opfindelse", men nok mere præcist lånt fra fransk og amerikansk tænkning. Ytringsfriheden er da heller ikke ubegrænset, idet lovgivningen fortsat opstiller en række begrænsninger, som efterfølgende kan pådømmes af domstolene. Enhver må således stå til ansvar for sine ytringer. Selv pressen – som var tiltænkt en særlig vigtig rolle som borgerens vagthund overfor magthaverne – må tåle begrænsninger i form af lovgivningen om presseetiske regler.

Så når vi i dag står i en stor forvirring omkring "ytringsfriheden" og dens beskyttelse, er det helt centralt at fastholde, at det er ytringsfriheden som *modmagt*, der først og fremmest skal beskyttes. Retten til at ytre sig mod magthaverne er således noget ganske andet end at anvende nedsættende udtalelser om eksempelvis flygtninge, der er kommet her til landet, og som ofte har været udsat for traumatiske oplevelser.

Skal vi lytte til FN?

Dokumentations- og Rådgivningscenter imod Racisme indbyder til høring tirsdag den 22. marts 2011, kl. 13.00, om

FN's anbefalinger (Concluding observations) om modarbejdelse af race diskrimination i Danmark.

Sted: Folketinget, Proviantgården Lokale D

Program:

13.00 – 13.15: Velkomst v. Fakhra Mohammed

13.15 – 14.00: Redegørelse for FN's anbefalinger v. medlem af FN's racediskriminations- komite Ion Diaconu

14.00 – 15.30: Paneldebat

Indbudte paneldeltagere: Yildiz Akdogan, Marianne Jelved, Naser Khader, Pia Kjærsgaard, Simon Emil Amnitsbøl, Kamal Quereshi, Per Ørum Jørgensen, Karsten Lauritzen, Line Barfoed, Pia Christmas Møller

15.30- 16.00 Spørgsmål fra salen.

Afrunding

Forhåndstilmelding obligatorisk pga. adgangsforhold til Folketinget/deltagelse er gratis.

Tilmelding til: DRC boks 519, 2200 København N, eller e-mail drc@drcenter.dk, eller telefon: 3536 3850

Mødet er lavet med støtte fra Forskningsfonden.

Du kan læse mere om Dokumentations- og Rådgivnings Centret imod racisme på www.drcenter.dk

Et eksempel er sagen omkring "Radio Holger", hvor Kaj Vilhelmsen blev idømt to måneders fængsel både ved byretten og landsretten for sine stærkt racistiske udtalelser om de danske statsborgere, der var flygtet fra krigen i Libanon og kom her til landet. Blandt udtalelserne fra Vilhelmsen hedder det bl. a., at "denne evakuering af danskere i Libanon har kastet et ubarmhjertigt lys over det forhold, at vort land efterhånden er forvandlet til den 3. Verdens affaldsplads."

Men også internettet er efterhånden blevet et særdeles brugt medie, når det gælder nedsættende og racistiske udtalelser, der går langt ud over, hvad ytringsfriheden kan bære. I hadske og truende vendinger bliver personer truet på livet, hvis de har udtalt sig til fordel for aktuelle emner omkring etniske indvandrere.

"Død over alle jøder," råbte en mand under en demonstration på Rådhuspladsen i København. Tæt ved ham stod fire betjente, som intet foretog sig, og da Dokumentations- og Rådgivnings Centret imod racisme (DRC) og Mosaik Trossamfund meldte sagen til politiet, svarede man, at de jo ikke kendte manden, og derfor ikke kunne foretage sig noget. En klage til Rigsadvokaten medførte som svar, at DRC og Mosaik Trossamfund ikke var part i sagen, som derfor blev afvist. Så når Jyllands-Posten skriver i sin leder, at straffelovens paragraf 266 b – racismeparagraffen – bør afskaffes, kan vi berolige dem med, at den i praksis er afskaffet. Det sørger politiet i Danmark for jævnlige med sådanne afgørelser

Tidligere har der dog også været tilfælde, hvor anklagemyndigheden har forfulgt sagen. Kort efter DRC's oprettelse blev der afholdt en såkaldt "Rudolf Hess march" af de danske nazister. Det skete bl.a. med teksten: "Smash the Jews", hvilket Roskildes politimester ikke kunne se noget ulovligt i.

Beskyttelse af jøder mod antisemitisme var jo netop et af hovedformålene, da Folketinget vedtog racismeparagraffen. Derfor klagede DRC over afslaget, og fik senere medhold, så sagen alligevel endte med at komme til retten og gerningsmanden blev dømt! Senest har vi endda set, at anklagemyndigheden meget overraskende rejste sager mod såvel Jesper Langballe og Lars Hedegaard. Derimod ville man fortsat ikke rejse sag mod Søren Krarup.

Der er således mange eksempler på, at ytringsfriheden misbruges på det skammeligste til, populært sagt, "at sparke på dem, der ligger ned" – i stedet for at sparke på magthaverne. Derfor er der al mulig grund til at fejre FN's racismedag og i den forbindelse at kræve, at vi lever op til vores egen lovgivning, der allerede i 1939 blev indført som et værn mod den nazistiske hetz mod jøder, og som siden er blevet udbygget med FN-konventioner og EU-regler.

Irak skylder stadig 21 milliarder \$ i krigsskadeserstatning for ofre for invasionen af Kuwait

FN's særlige erstatningskommission for skadelidte kunne i januar overføre 680 mio. \$, som følge af Iraks aggression mod Kuwait i 1990, til ni erstatningsberettigede, men Irak mangler stadig at betale 20 mia. \$. Såvel enkeltpersoner, som firmaer og regeringer har modtaget erstatninger i årenes løb. De fleste af pengene hidrører fra det såkaldte Olie-for-Mad-program, som løb over årene 1991-2003. Programmet, der sorterede under FN's Sikkerhedsråd, blev særdeles kontroversielt, da det afslørede, at et stort antal selskaber betalte penge under bordet til Iraks daværende diktator, Saddam Hussein. Kommissionen har hidtil behandlet i alt tre mio. klager fra skadelidte, herunder også internationale organisationer.

Rekordstor donation muliggør FN-hjælp til 20 fattige u-lande

En donation fra Japan på 196,6 mio. \$ har muliggjort, at Verdensfødevareprogrammet (WFP) har kunnet iværksætte et højst nødvendigt fødevare- og ernæringsprogram til millioner af dårligt stillede mennesker i Afrika og Asien. Blandt modtagerlandene er Afghanistan, Etiopien, Kenya, Niger, Pakistan, Tadjikistan, Sudan og Uganda. Noget af hjælpen vil gå til hjemstavnsfordrevne, hvad enten det nu skyldes oversvømmelser, tørke eller krigeriske begivenheder. (UN Photo/Logan Abassi)

Serbisk politiker idømt 27 års fængsel for grusomheder i Kosovo

Den tidligere serbiske viceindenrigsminister *Vlastimir Djordjevic* er ved Straffetribunalet vedr. Eksjugoslavien blevet idømt 27 år fængsel for krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden i Kosovo. Djordjevic, der tjente under Slobodan Milosevic, fandtes ansvarlig for drab på mindst 724 mennesker og deportation af over 200.000 – alle kosovo-albanere – på det tidspunkt i marts 1999, da NATO indledte bombardementer af Serbien for at standse det overhængende folkedrab på Kosovos albanske befolkningsflertal. De deporterede sendtes til Albanien, Makedonien og Montenegro.

Tidligere argentinsk diktator i fængsel på livstid

Den tidligere argentinske præsident, den 85-årige *Jorge Rafael Videla* er ved en argentinsk forbundsdomstol blevet idømt fængsel på livstid for drab på 31 politiske fanger, efter at Argentinas højesteret havde ophævet den amnesti, der var tilkendt ham og andre ansvarlige for tortur og drab på politiske modstandere under den såkaldt "beskidte krig" 1976-81. Det er anden gang, at den pensionerede general er blevet idømt livstidsstraf – første gang var i 1985. Han afsonede imidlertid kun fem år, fordi han modtog amnesti. 29 officerer i sikkerhedspolitiet blev dømt sammen med Videla.

Sikkerhedsrådet opretter nyt organ til at fuldende straffetribunalers arbejde

FN's Sikkerhedsråd har oprettet et slags opsamlingsorgan for de sager, der ikke kan nå at blive færdigbehandlet af de to internationale straffetribunaler vedr. hhv. Eksjugoslavien og Rwanda. Det bærer navnet 'Restmekanismen' og overtager sager fra Rwanda-tribunalet 1. juli 2012 og fra Eksjugoslavien-tribunalet 1. juli 2013. Begge tribunaler har fået påbud fra Sikkerhedsrådet om at træffe alle til rådighed stående foranstaltninger til at have afsluttet deres arbejde senest 31. december 2014. I de forløben 17 år er sagerne mod 125 personer blevet afsluttet ved Eksjugoslavien-tribunalet, som kun mangler at gennemføre sager mod to: Ratko Mladic og Goran Hadzic. Rwanda-tribunalet har rejst sag mod ca. 100 personer, hvoraf ca. 80 er afsluttet.

6 højtstående kenyanske politikere risikerer at blive tiltalt ved ICC

Chefanklageren ved Den Internationale Straffedomstol (ICC), Luis Moreno-Ocampo, har begæret seks fremtrædende kenyanske politikere sat under tiltale for forbrydelser mod menneskeheden. Det skyldes deres andel i den voldelige kampagne, der fulgte Kenyas parlamentsvalg i 2007, og hvorunder der blev anvendt tortur, forfølgelse og fordrivelse samt drab på politiske modstandere.

Der er hermed taget hul på retsforfølgelse for et fænomen, som er udbredt i Afrika: Vold fra tabere i valg – som man har set det i Zimbabwe, Etiopien, Nigeria og senest Elfenbenskysten. Blandt de sigtede er finansministeren, undervisningsministeren, industriministeren og politiets chef.

Værdifulde sejre i kampen mod malaria

Omkr. 578 mio. mennesker syd for Sahara er i årene 2008-10 blevet forsynet med moskitonet mod malaria. 11 lande i Afrika har nedbragt antallet af malaria-tilfælde med 50 pct., og en lignende udvikling er registreret i 32 af 56 malaria-ramte lande uden for Afrika. "Det er de bedste resultater i flere årtier", udtaler dr. Margaret Chan, generaldirektør for WHO, Verdenssundhedsorganisationen.

Dyrkning af opiumsvalmuer i Sydøstasien er steget med 22 pct.

Ifølge en FN-rapport steg udstrækningen af opiumsvalmuemarkerne i Sydøstasien med 22 pct. i 2010. De stigende priser på opium i de seneste år har gjort denne afgrøde attraktiv, rapporterer UNODC, FN's Kontor for Rusmidler og Kriminalitet. Myanmar havde den største stigning – på 20 pct., fulgt af Laos.

Færre skader fra landminer i 2009

Brugen og produktionen af landminer, ligesom antallet af ulykker forårsaget af dem, var lavere i 2009 end tidligere, fremgår det af landminekontrollens 2010-oversigt. Der blev registreret 3956 nye ulykker som følge af landminer og eksplosive efterladenskaber fra krige – det laveste antal siden en sådan registrering begyndte i 1999. Myanmar var det eneste land, som vedgik, at det anvendte landminer 2009-10. Et område på fem gange Paris' størrelse blev mineryddet. Udgifter til minerydning på verdensplan androg 449 mio. \$ (UN Photo/Jawad Jalali)

Rotter tages nu i anvendelse for at afsløre landminer

Politiet i Colombia ventes i år at tage rotter i brug for at opspore landminer, som venstreorienterede oprørere og narkohandlere har spredt i hundredetusindevis. Rotterne er trænet til at opdage miner i ned til 91 centimeters dybde. Det er særlig oprørshæren FARC, som har spredt miner omkring sine befæstede stillinger for at hindre soldater i at nå frem; ligeledes er også områder uden om coca-plantager mineret, så bønder, der af myndighederne er engageret til at ødelægge disse afgrøder, ikke når frem. I 2010 blev 695 mennesker, deraf 56 børn, dræbt af miner. Rotter er bedre end hunde, fordi de er lettere og derfor ikke får coca-planterne til at detonere

Sikkerhedsrådet har forlænget sanktioner mod Congo i ét år

FN's Sikkerhedsråd har forlænget våbenembargoen og andre sanktioner mod Congo med et år, dvs. indtil 30. november 2011. Congos væbnede styrker er i et vist omfang infiltreret af kriminelle netværk, som udnytter naturressourcerne i strid med loven, som foretager ulovlig skatteopkrævning, som kræver beskyttelsespenge – hvilket hindrer en effektiv beskyttelse af civilbefolkningen. Uautoriserede væbnede bander, congolesiske såvel som udenlandske, behersker visse miner med kostbare mineraler (UN Photo/Marie Frechon)

FN-rapport påpeger reduceret adgang til vand i Afrika

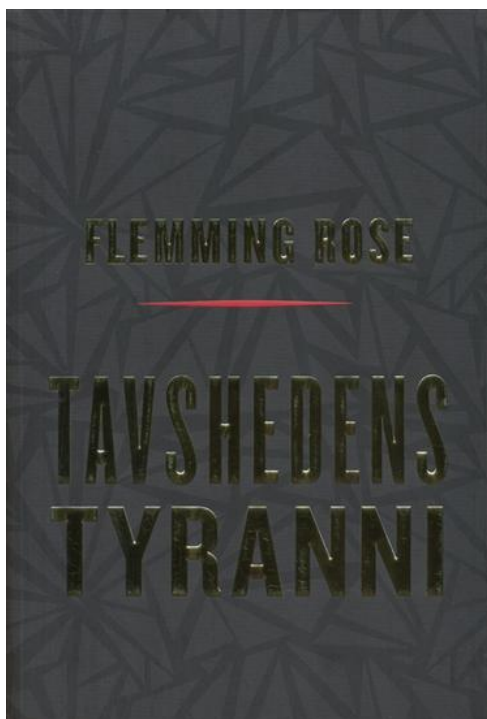
Mængden af vand pr. indbygger i Afrika falder, og kun 26 af kontinentets 53 lande har nogen som helst udsigt til at kunne halvere antallet af mennesker, der i 2015 ikke har rent drikkevand. Ifølge UNEP, FN's Miljøprogram er der i øvrigt kun fem afrikanske lande, der forventes at kunne halvere antallet af borgere, som ikke har sanitære installationer i henhold til 2015 Målene. Ifølge et "Vandatlas for Afrika", udarbejdet af UNEP, beskrives nye løsninger og succeshistorier om udnyttelse af vandressourcer. Herunder hvordan regnvand kan opbevares for at fremme fødevarer sikkerheden i tørketruede egne. (UN Photo/Martine Perret)

Sikkerhedsrådet har forlænget Bosnien-Hercegovina-mandatet

FN's Sikkerhedsråd har forlænget mandatet for den stabiliseringsstyrke, som Den Europæiske Union har haft stående i Bosnien-Hercegovina siden Dayton-freds aftalen i 1995. Styrken, forkortet EUFOR, fik fredsbevarende funktion i 2004, da den overtog opgaven efter NATO. Ifølge den høje repræsentant for Bosnien-Hercegovina, Valentin Inzko, er situationen i landet præget af stagnation og manglende vilje hos statens serbiske, bosniakiske og kroatisk samfund til at finde frem til en dialog.

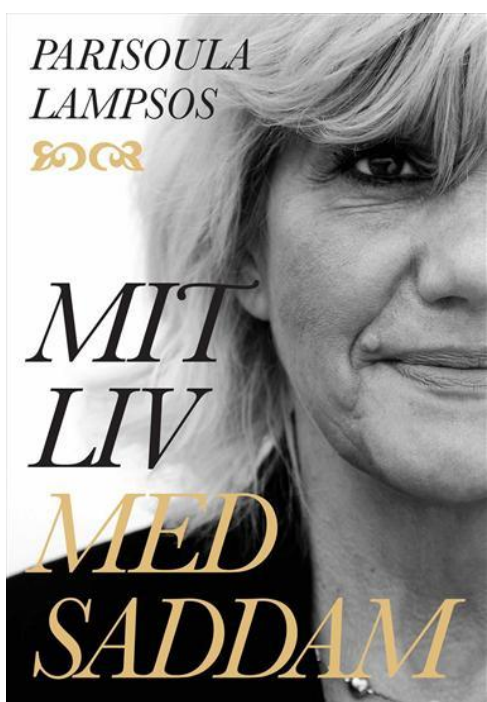
Diskrimination af homoseksuelle meget udbredt i verden

Generalsekretær Ban Ki-moon fandt på menneskerettighedsdagen 10. december anledning til at beklage, at over 70 af verdens lande betragter homoseksualitet som en forbrydelse. "Vi gør vores for at få ophævet love, der diskriminerer på grundlag af seksuel orientering eller kønsidentitet. Vi kan ikke tavs se til, at mennesker blive generet eller endog fængslet på grund af deres seksuelle trang", sagde han.

Til ytringsfrihedens pris
Flemming Rose: Tavshedens tyranni,
492 sider, Jyllands-Postens Forlag.

”Det er en meget betydningsfuld bog, journalist Flemming Rose her har leveret. Han har benyttet den kæde af begivenheder, som han hvirvledes ind i, til meget grundige funderinger over hele ytringsfrihedens problematik i den moderne verden, hvor kommunikationsmidlerne så at sige ophæver naturlige afstande. Læs denne omfangsrige bog!”

Beretning fra Saddam Husseins elskerinde
Parisoula Lampsos: Mit liv med Saddam, 320
sider, Jyllands-Postens Forlag

”Behøver man læse en bog som denne? Naturligvis ikke, men interessant er det lige godt at få et kig bag diktatorens magtfulde kulisser og ind i privaten, om man så må sige.

Om man skal tro på det hele? Det bliver vel en smags sag, men utroligt er det lige godt, at denne kvinde gennem over 30 år opretholdt et erotisk forhold til én af verdens mest frygtede mænd.”

LÆS ANMELDELSERNE PÅ VORES HJEMMESIDE:

<http://www.una.dk/arkiv/nyheder/boeger-ved-henrik-doecker>

FN
forbundet

Danish United Nations Association

HUSK – du kan
blive medlem og
støtte vores
arbejde!

Læs mere på
www.una.dk